

Sygn. akt II AKa 88/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Bogusław Tocicki (spr.)
Sędziowie:	SSA Witold Franckiewicz SSA Edward Stelmasik
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Urszuli Piwowarczyk - Strugały

po rozpoznaniu w dniu 5 kwietnia 2012 r.

sprawy **W. K.**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

z powodu apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 12 grudnia 2011 r. sygn. akt III Ko 177/04

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. S. 120 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy W. K. z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 27,60zł tytułem zwrotu podatku VAT.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 sierpnia 2004r. wnioskodawca W. K. wystąpił do Sądu Okręgowego we Wrocławiu o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa łącznie kwoty 12.000 złotych tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie w okresie od 17 grudnia 2002r. do 3 stycznia 2003r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygnaturze akt II K – 1600/00. Wnioskodawca domagał się po 6.000 złotych odszkodowania i zadośćuczynienia i podnosił, że tymczasowe aresztowanie nastąpiło z naruszeniem przepisów art. 257 § 1 k.p.k. i art. 258 k.p.k., gdyż zastosowanie tymczasowego aresztowania powinno poprzedzać stosowanie łagodniejszych środków zapobiegawczych (k. 2-3).

Wnioskodawca dowodził, że jest osobą niepełnosprawną, całkowicie niezdolną do pracy i wymagającą ciągłej rehabilitacji, a pozbawienia wolności spowodowało pogorszenie stanu zdrowia, co spowodowało konieczność

poniesienia kosztów, zwłaszcza w okresie Świąt Bożego Narodzenia potęgowało stres, uczucie osamotnienia i przygnębienia, co miało nieodwracalny wpływ na stan psychiczny wnioskodawcy (k. 2-3).

Na rozprawie w dniu 20 kwietnia 2005r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu zawiesił postępowanie z wniosku W. K. o odszkodowanie i zadośćuczynienie za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie do czasu prawomocnego zakończenia sprawy II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, w której zastosowano tymczasowe aresztowanie (k. 11v). Sąd Apelacyjny nie uwzględnił zażalenia wnioskodawcy i w dniu 14 czerwca 2005r. utrzymał w mocy postanowienie o zawieszeniu postępowania (k. 18-19, 27).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 19 października 2006r. sygn. akt II K – 1603/00, utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 30 kwietnia 2007r. W. K. został skazany za przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i inne na karę łączną jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i 30 stawek dziennych grzywny po 10 złotych. Na poczet grzywny zaliczono tymczasowe aresztowanie w dniach 17-31.12.2002r., zaś reszty kary nie zaliczono na poczet kary pozbawienia wolności (k. 100-102, 103).

Po podjęciu zawieszono postępowania, wyrokiem z dnia 12 grudnia 2011r. sygn. akt III Ko – 177/04 Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił żądanie wnioskodawcy W. K. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie, a ponadto zasądził od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika procesowego wnioskodawcy, adw. A. S. 147,60 złotych tytułem nieopłaconego zastępstwa procesowego udzielonego wnioskodawcy z urzędu. Kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa (k. 111).

Powyższy wyrok zaskarżył pełnomocnik z urzędu wnioskodawcy W. K., adw. A. S. w części oddalającej żądanie wnioskodawcy i orzeczeniu temu zarzucił:

- 1) obrazę art. 417 k.p.k., mającą wpływ na treść wydanego wyroku, polegającą na bezpodstawnym przyjęciu, iż sama tylko – nieziszczona do chwili orzekania o odszkodowaniu – możliwość zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary jest równoznaczna z rzeczywistym orzeczeniem takiego zaliczenia;
- 2) obrazę art. 552 § 4 k.p.k. w zw. z art. 417 k.p.k., mającą wpływ na treść wydanego wyroku, polegającą na odmowie zasądzenia odszkodowania pomimo nie istnienia zaliczenia części odbytego aresztu (3 dni) na poczet jakiegokolwiek kary orzeczonej wobec wnioskodawcy.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o uchylenie wyroku w zakresie pkt I sentencji i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocnika wnioskodawcy W. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

I. Porządkując na wstępie zakres wniesionego przez pełnomocnika środka odwoławczego należy jednoznacznie stwierdzić, że mimo deklaracji w petitum apelacji, iż została ona skierowana wobec całości wyroku, to zarówno z treści zarzutów, jak i uzasadnienia apelacji wynika jednoznacznie, że odnosi się ona wyłącznie do oddalenia żądania wnioskodawcy W. K. co do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w dniach 1-3 stycznia 2003r., a zatem w okresie który nie został zaliczony na poczet kary grzywny orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt II K – 1603/00 (k. 100-102, 103).

Autor apelacji nie kwestionował zatem oddalenia żądania wnioskodawcy o odszkodowanie i zadośćuczynienie za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w dniach 17-31 grudnia 2002r., który to okres został zaliczony wspomnianym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt II K – 1603/00 (k. 100-102, 103) na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary grzywny w wymiarze 30 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości dziennej stawki na kwotę 10 złotych. W uzasadnieniu apelacji, pełnomocnik wnioskodawcy wręcz

stwierdził: „zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania na poczet orzeczonej kary (tutaj: kary grzywny) wyłącza możliwość żądania odszkodowania za ten okres tymczasowego aresztowania – jednak w niniejszej sprawie może to dotyczyć jedynie pierwszych 15 dni aresztu, nie obejmuje zaś dalszych trzech dni (od 01 do 03 stycznia 2003 r.)” (k. 119-120).

A zatem, żądanie wnioskodawcy W. K. o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia z tytułu rzekomo niesłusznego tymczasowego aresztowania w dniach 17-31 grudnia 2002r. było oczywiście nieuzasadnione choćby z tego właśnie powodu, że okres ten został zaliczony na poczet orzeczonej kary grzywny. W orzecznictwie nie budzi bowiem wątpliwości, że Skarb Państwa może ponosić odpowiedzialność tylko za tę część tymczasowego aresztowania, która nie została zaliczona na poczet kary grzywny orzeczonej za czyn, za który wnioskodawca został prawomocnie skazany (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2.09.2002r. sygn. IV KKN 449/01 – LEX nr 56072).

II. Jedynie z pozoru mogłoby się wydawać, że dla przyjęcia zasadności żądania wnioskodawcy W. K. zapłaty przez Skarb Państwa odszkodowania i zadośćuczynienia za niesłuszne tymczasowe aresztowanie w dniach 1-3 stycznia 2003r. wystarczy fakt, iż okres ten nie został zaliczony na poczet żadnej z kar orzeczonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt II K – 1603/00.

Przepis art. 552 § 4 k.p.k. wprowadza bowiem zasadę, że w wypadku niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania lub zatrzymania zainteresowanej osobie przysługuje prawo do odszkodowania i zadośćuczynienia. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999r. sygn. I KZP – 27/99 (OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 72) odpowiedzialność Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania opiera się na zasadzie ryzyka, zaś niewątpliwie niesłusznym, w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest takie tymczasowe aresztowanie, które było stosowane z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. oraz tymczasowe aresztowanie oskarżonego (podejrzanego), powodujące dolegliwość, której nie powinien doznać, w świetle całokształtu okoliczności ustalonych w sprawie, a także, w szczególności, prawomocnego jej rozstrzygnięcia.

Oparcie odpowiedzialności Skarbu Państwa na zasadzie ryzyka oznacza, że każde zakończenie postępowania w postaci prawomocnego uniewinnienia lub umorzenia postępowania o czyn, pod zarzutem popełnienia którego nastąpiło tymczasowe aresztowanie, należy uznać za podstawę do stwierdzenia niewątpliwie niesłuszności tymczasowego aresztowania. Wynika to z zasady słuszności, nawet jeżeli w momencie stosowania tymczasowego aresztowania istniały przesłanki dowodowe dla postawienia zarzutów oskarżonemu (podejrzanemu) i podstawy dla zastosowania najsurowszego ze środków zapobiegawczych (por. wyrok SN z dnia 31 sierpnia 2001r. sygn. III KKN 213/99 – LEX nr 52001).

Jednak podstawową przesłanką odpowiedzialności Skarbu Państwa z tytułu niewątpliwie niesłusznego tymczasowego aresztowania w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k., jest stwierdzenie, że stosowanie tymczasowego aresztowania było „niewątpliwie niesłuszne”. Nie oznacza to jednak, że „niewątpliwa niesłuszność” tymczasowego aresztowania zachodzi zawsze, gdy nie nastąpiło zaliczenie całości tego okresu na poczet realnie wykonywanych kar, orzeczonych w wyroku skazującym (np. w wypadku, gdy wymierzono jedynie karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania i było w tej sprawie stosowane tymczasowe aresztowanie). Przesłanką badania czy tymczasowe aresztowanie było w danej sprawie „niewątpliwie niesłuszne” należy odnosić do tego, czy zastosowano je w konkretnej sprawie z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k..

Na tle przedmiotowej sprawy, kluczowe znaczenie ma przypomnienie przepisu art. 259 § 2 k.p.k., który stanowi, że tymczasowego aresztowania nie stosuje się, gdy na podstawie okoliczności sprawy można przewidywać, że sąd orzeknie w stosunku do oskarżonego karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania lub karę łagodniejszą albo że okres tymczasowego aresztowania przekroczy przewidywany wymiar kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia. Jednak zgodnie z art. 259 § 4 k.p.k. ograniczenia przewidziane m.in. w art. 259 § 2 k.p.k. nie mają zastosowania, gdy oskarżony ukrywa się, uporczywie nie stawia się na wezwania lub w inny bezprawny sposób utrudnia postępowanie albo nie można ustalić jego tożsamości. Ponieważ wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 19 października 2006 r., sygn. akt II K – 1603/00 (k. 100-102, 103)

orzeczono względem W. K. karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny, na poczet których nie został zaliczony pełny okres tymczasowego aresztowania, kluczowe stało się zatem ustalenie, czy Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej złamał zakaz wynikający z art. 259 § 2 k.p.k. stosując tymczasowe aresztowanie, czy też zastosował najsurowszy środek zapobiegawczy w sytuacji przewidzianej w art. 259 § 4 k.p.k., gdy nie obowiązywały go ograniczenia z art. 259 § 2 k.p.k.,

W uzasadnieniu powołanej już uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 września 1999r. sygn. I KZP – 27/99 jednoznacznie stwierdzono bowiem, że „w wypadku stosowania tymczasowego aresztowania na podstawie art. 259 § 4 k.p.k., gdy oskarżony (podejrzany) ukrywał się lub uporczywie nie stawiał się na wezwania, nie można przyjąć niewątpliwej niesłuszności tymczasowego aresztowania, gdyż wówczas nie mamy do czynienia z obrazą przepisów rozdziału 28 k.p.k. Jest to bowiem sytuacja, gdy organ państwa (sąd), w sposób jedynie skuteczny, przez zastosowanie tymczasowego aresztowania, realizował swój ustawowy obowiązek (art. 2 k.p.k.), a oskarżony (podejrzany) o popełnienie przestępstwa, będąc do tego zobowiązany ustawowo (art. 75 § 1 k.p.k.), nie stawiał się na wezwania sądu. Kolidzja dwóch dóbr (skutecznego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości i wolności oskarżonego) rozstrzygnięta została przez ustawodawcę właśnie w unormowaniu art. 259 § 4 k.p.k. Takie tymczasowe aresztowanie nie tylko nie jest niewątpliwie niesłuszne, czy niesłuszne, lecz uznać je trzeba po prostu za słuszne, jako zgodne z prawem” (OSNKW 1999, z. 11-12, poz. 72).

Analiza akt sprawy Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygn. II K – 1603/00 dowodzi, że postanowieniem tego sądu z dnia 6 grudnia 2002r. (k. 311 tychże akt) zastosowano wobec W. K. tymczasowe aresztowanie na okres 3 miesięcy od daty zatrzymania, ponieważ nie stawiał się na rozprawę, a przedłożone przez niego zaświadczenia lekarskie nie mogły być podstawą usprawiedliwienia tego niestawiennictwa. Ponadto z informacji Izby Wytrzeźwień we W. oraz Komisariatu Policji W. – L. wynikało, że przed rozprawą w dniu 23 sierpnia 2002r. W. K. wszczął kolejną awanturę w miejscu zamieszkania, po której został umieszczony w Izbie Wytrzeźwień. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej ocenił, że takie zachowanie W. K. uzasadnia obawę, że będzie utrudniał postępowanie przez nieusprawiedliwione niestawiennictwo.

Po rozpoznaniu wniesionego zażalenia, Sąd Okręgowy we Wrocławiu postanowieniem z dnia 3.01.2003r. sygn. IV Kz – 1316/02 (k. 319, 320-321 akt Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygn. II K – 1603/00) uchylił tymczasowe aresztowanie i zastosował wobec W. K. dozór policji. Z uzasadnienia postanowienia sądu odwoławczego wynika jednak, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał tymczasowe aresztowanie W. K. za zasadne, a przedstawiane przez niego zaświadczenia lekarskie za niewystarczające do usprawiedliwienia niestawiennictwa na rozprawie głównej. Wyraził także przekonanie, że na obecnym etapie postępowania łagodniejszy środek zapobiegawczy zapewni prawidłowy bieg procesu.

Analiza tych okoliczności skłania jednoznacznie do przyjęcia, że Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej zastosował tymczasowe aresztowanie w zgodzie z art. 259 § 4 k.p.k., gdyż ograniczenia przewidziane w art. 259 § 2 k.p.k. nie miały zastosowania wobec W. K.. Sądy obu instancji uznały bowiem, że uporczywie nie stawiał się na wezwania i w inny bezprawny sposób utrudniał postępowanie.

Co więcej, także w toku dalszego procesu w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygn. II K – 1603/00 stosowane było wobec W. K. tymczasowe aresztowanie postanowieniem z dnia 11 października 2004r. z powodu nieusprawiedliwionego niestawiennictwa na rozprawie (k. 431-434 tychże akt). Postanowieniem z dnia 27 października 2004r. uwzględniono wnioski W. Kapały i uchyłono tymczasowe aresztowanie, które nie było jednak realnie wykonywane (k. 435 tychże akt).

Przywołanie podanych wyżej okoliczności i podstaw zastosowania tymczasowego aresztowania w odniesieniu do W. K. w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygn. II K – 1603/00 pozwala jednoznacznie stwierdzić, że nie było ono „niewątpliwie niesłuszne” w rozumieniu art. 552 § 4 k.p.k. i nie mogło rodzić odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa. Do zastosowania najsurowszego ze środków zapobiegawczych, co jednoznacznie, przyczyniła się postawa procesowa samego W. K., który nie usprawiedliwił prawidłowo niestawiennictwa na

rozprawach i utrudniał postępowanie. Stąd, zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu należało uznać za słuszny także w odniesieniu do części oddalającej żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia za tymczasowe aresztowanie W. K. w dniach 1-3 stycznia 2003r..

Skoro podstawą zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za tymczasowe aresztowanie W. K. w dniach 1-3 stycznia 2003r. w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygn. II K – 1603/00 nie mógł być przepis art. 552 § 4 k.p.k., należy uznać, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie dopuścił się obrazy wymienionego przepisu. W tym kontekście, zarzuty i wnioski apelacji pełnomocnika wnioskodawcy należało uznać za nieuzasadnione.

III. Odnosząc się do podniesionego w apelacji pełnomocnika wnioskodawcy zarzutu obrazy art. 417 k.p.k. należy jednoznacznie stwierdzić, że Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy wymienionego przepisu. Wobec niemożności przyjęcia, że zostały spełnione przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa z art. 552 § 4 k.p.k., niewątpliwie jedyną możliwością zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania W. K. w dniach 1-3 stycznia 2003r. na poczet jakiegokolwiek kary daje przepis art. 417 k.p.k., co Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie wyraził w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Chociaż w toku postępowania wykonawczego nie wprowadzono do wykonania kary orzeczonej w sprawie Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej o sygn. II K – 1603/00, to jednak istnieje możliwość zaliczenia okresu pozbawienia wolności w dniach 1-3 stycznia 2003 r. na poczet kary jednego roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 17 czerwca 2008r. sygn. akt II K – 767/07.

W pełni zachowuje aktualność stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 30 kwietnia 2008r. sygn. II AKa – 83/08, że „w następstwie zastosowania w sprawie zatrzymania i tymczasowego aresztowania są możliwe dwa rozwiązania: zaliczenie zgodnie z art. 63 k.k. na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, albo uzyskanie odszkodowania lub zadośćuczynienia za ten okres. Rozwiązania te stanowią alternatywę rozłączną, tj. zastosowanie jednego z nich wyklucza zastosowanie drugiego. Wybór zaś rozwiązania nie zależy od oskarżonego, a od konkretnej sytuacji procesowej i wydanego orzeczenia kończącego postępowanie” (LEX nr 399927). Odnosząc wspomniane orzeczenie do sytuacji procesowej wnioskodawcy W. K. należy przyjąć, że wobec braku podstaw do zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia na podstawie art. 552 § 4 k.p.k., tylko zaliczenie okresu tymczasowego aresztowania w dniach 1-3 stycznia 2003r. na poczet kary orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej z dnia 17 czerwca 2008r. sygn. akt II K – 767/07 w oparciu o przepis art. 417 k.p.k. pozwoli uwzględnić na korzyść W. K. to, że był pozbawiony wolności w innej sprawie, w której nie policzono mu wspomnianego okresu na poczet orzeczonej kary.

Mając powyższe na uwadze, nie uwzględniono apelacji wniesionej przez pełnomocnika z urzędu wnioskodawcy W. K. i zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu utrzymano w mocy (art. 437 § 1 k.p.k.).

IV. Niezależnie od powyższych argumentów i jedynie na marginesie należy stwierdzić, że w postępowaniu o odszkodowanie i zadośćuczynienie wnioskodawca W. K. nie wykazał, aby poniósł jakiegokolwiek szkody wynikające z tymczasowego aresztowania oraz czy i ewentualnie jaki miał być rozmiar jego krzywdy.

Z dokumentów zawartych w sprawie aktach sprawy II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej, a w szczególności: opinii lekarskiej wraz z dokumentacją lekarską (k. 100-101, 102-105 akt II-1-K-360/03, będących częścią akt II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej), opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 27.01.2003r. (k. 118-122 tychże akt), wywiadów policyjnych (k. 52, 149, 02-105 tychże akt), wywiadu kuratora sądowego (k. 156 tychże akt), opinii biegłych lekarzy neurologa i chirurga ortopedy (k. 34-35 akt II-1-K-827/03 będących częścią akt II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej), a także wyjaśnień samego W. K. złożonych w charakterze podejrzanego (k. 113-114, akt II-1-K-360/03 oraz k. 21 akt II-1-K-827/03, a także k. 43-44 akt II-1-K-211/03, będących częścią akt II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej) wynika jednoznacznie, że przed tymczasowym aresztowaniem 43-letni wówczas W. K. nie pracował i jedynym jego dochodem była renta socjalna w wysokości 418 złotych miesięcznie. W dniu 28 października 2002r. W. K. uległ wypadkowi

spadając z wysokości drugiego piętra i doznając urazu głowy i kręgosłupa szyjnego, złamania kości kulszowej i łonowej lewej. W okresie od 28 października 2000r. do 10 listopada 2000r. był leczony w Klinice Chirurgii Urazowej i Chirurgii Ręki, po czym orzeczono umiarkowany stopień inwalidztwa na okres dwóch lat, począwszy od czerwca 2001r. (k. 34-35 akt II-1-K-827/03 będących częścią akt II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej).

Skoro zarówno przed tymczasowym aresztowaniem, jak i po zakończeniu jego stosowania W. K. nie pracował i utrzymywał się wyłącznie z renty socjalnej, a także nie wykazał, by zamierzał podjąć jakąkolwiek działalność zarobkową, którą uniemożliwiło tymczasowe aresztowanie, to trudno przyjąć, że poniósł szkodę w wyniku tymczasowego aresztowania.

Ponadto w przywołanych wyjaśnieniach złożonych w charakterze podejrzanego W. K. (k. 113-114, akt II-1-K-360/03 oraz k. 21 akt II-1-K-827/03, a także k. 43-44 akt II-1-K-211/03, będących częścią akt II K – 1603/00 Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej) nie wskazywał żadnych okoliczności świadczących o dolegliwościach związanych z tymczasowym aresztowaniem, co byłoby naturalne, gdyby do nich doszło.

Okoliczności tych wnioskodawca nie wykazał także podczas postępowania prowadzonego przez Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sprawie o odszkodowanie i zadośćuczynienie, gdyż przestał się w ogóle interesować procesem.

Wnioskodawca W. K. nie stawiał się na rozprawie w dniu 24.10.2007r. i ustalono, że został wymeldowany z ul. (...) we W., zaś policja podała, że nie ma innego adresu (k. 43). Następnie przystąpiono do sprawdzenia karalności wnioskodawcy i wyjaśnienia, czy jest osadzony w jednostkach penitencjarnych na terenie kraju (29.11.2007r. – k. 46), ustalenia danych adresowych (29.11.2007r. – k. 47), uzyskując informację, że nie ma innego adresu poza wskazanym sądowi (7 i 12.12.2007r. – k. 53-54) i nie jest osadzony w zakładach karnych na terenie kraju (7.12.2007r. – k. 55). O kolejne informacje o adresie zameldowania wnioskodawcy zwrócono się 20.05.2009r. do Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA (k. 57). Uzyskano informację z 22.05.2009r., że nie figuruje w danych Krajowego Rejestru Karnego i był skazany 4-krotnie, po raz ostatni 17.06.2008r., a wszystkie kary wymierzono z warunkowym zawieszeniem wykonania (k. 61-63). Informacja z 22.06.2009r. dowiodła, że wnioskodawca nie ma innego adresu zameldowania (k. 64).

Kolejne pisma kierowano 17.06.2010r. do MOPS we W. z pytaniem czy wnioskodawca jest zarejestrowany jako bezdomny, a także do Centrum Zarządu Więziennej i do Centrum Personalizacji Dokumentów MSWiA celem ustalenia miejsca pobytu i zameldowania wnioskodawcy. Uzyskano informacje z 6.07.2010r., że nie przebywa w zakładzie karnym na terenie kraju (k. 76) oraz w dniu 12.07.2010r. informację z MOPS we W., że nie był zarejestrowany jako bezdomny (k. 74).

Pismem z 28.06.2010r. skierowanym na znany adres W. K. wskazany jako adres dla doręczeń (we W. przy ul. (...)) zwrócono się do wnioskodawcy, czy podtrzymuje wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie. Pismo nie zostało podjęte z poczty (k. 71, 73). Nie ustalono także obecnego miejsca pobytu wnioskodawcy ani w oparciu o dane: Krajowego Rejestru Karnego (k. 82), MSWiA (k. 83) i wywiad policyjny z dnia 27.06.2011r., z którego wynika, że W. K. nie przebywa we W. przy ul. ul. (...), zamieszkuje tam tylko była żona wnioskodawcy, zaś jego nowy adres zameldowania nie jest znany (k. 86).

V. Na rzecz pełnomocnika procesowego, przyznanego z urzędu wnioskodawcy W. K., adw. A. S. zasądzono od Skarbu Państwa 120 złotych tytułem poniesionych nieopłaconych kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie odwoławcze, a także dalsze 27,60 złotych z tytułu podatku VAT. Wysokość wynagrodzenia adwokackiego, w tym co do wysokości podatku VAT, ustalono w oparciu o § 14 ust. 6 oraz § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami).